

IN PACE IN DORSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURBIS NOSTRIS ALTARIA

QUI FRUMENTUM

XXVII. ÉVF. 1927. ÁPRILIS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGRÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Scophanem nyomda és könyvkiadó r. t.

ECCE AGNUS DEI

LECTORUM CONSERVASTI CUIUS NON SUM DIGNUS

VIRO IPSUM, QUI GEM

IT DEUM ADORAVIT

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBUTUS

FLORAVUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO

QUI FRUMENTUM

TARTALOM: *Dr. Tiefenthaler József:* Feltámadott! — *regina:* Esti szímadás. — *Aradi Ignác:* A Kálvária és az oltár áldozata egy. — *Király Ödönne:* Örökségünk. — *Péchy Kálmánné:* Ki Istenben bízunk — nem csalatkozik. — *Oltár-egyleti élet.* — Irodalom.

Feleletek eucharistico-liturgikus kérdésekre.

7. *Kérdés:* Coram Sanctissimo miképen történjek a thus-betevés, állva-e vagy térdelve?

Felelet: A litánián épúgy, mint a szentmisén a celebrans állva hinti a tömjént a parázsra; ezt írja elő a római ceremoniale (nem kell azonban okvetlenül háromszor meríteni a tömjéntartó naviculából).

8. *Kérdés:* Mi az egyházi előírás a megyéspüspök fogadására szentségimádás napon?

Felelet: Ilyenkor a püspököt nem a templomajtóban, hanem a sekrestyében kell fogadni s ugyanott kell a felöltözéséhez szükségeseket előkészíteni. Ha a sekrestyének nem volna más bejárata (ami szabálytalan, már csak ezért is) és a templomon keresztül kellene a püspöknek bevonulnia, minden pompa mellőzendő (nem kell előtte processionalét, sem gyertyákat vinni s a klerus legfeljebb karinget viselhet s ilyenkor is a sekrestyében öltözködik).

* * *

Az oltáregyleti kiállításon meggyőződhetünk, hogy van mivel foglalkozniok a *Reparatrix-apácáknak is, hiszen mindennap legalább egy nagy darabnak (ornatus) és számtalan apró tárgynak, csipkének, himzésnek kell elkészülnie, hogy ilyen kiállítást rendezhessen az Oltáregyesület. Jó ezt tudni, mert sokan azt gondolják, hogy apácáink egy kis imádságtól eltekintve, tétlenül élnek. Aki belelát a zárdái életbe, az tudja, hogy a déli 1/2 és esti egyórai szabadidőtől eltekintve, mindenki állandóan elfoglalva dolgozik.*

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2-50	Kis szent Terézia szelleme... ..	50
Egyes példány	—25	Litánia latin szöveggel	—05
Régi teljes évfolyam	1-20	Litánia szent Józsefről:	—05
Régi egyes példány	—10	Levelezőlapok «Örökimádás-templom»	—10
Az O. E. Utmutatója	—80	«Kánter Károly»-emlékkép	—05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Öröms» folyóirat, előfizetés egész évre	1-60
Felvételi füzet	—06	Egyes példány	—16
Félszázados története	3—	Régi teljes évfolyam	—80
Érme	1-20	Régi egyes példány	—05
Szervezése és működése	—10	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme	—60
Jézus Szíve hónapja, füzve	—30	Indulója	—08
Kötve	—60	Kis Örökimádás imakönyv... ..	1-50
Nádasdy «Havi magány»	—80	Fehér lilium... ..	—15
«Kánter Károly» emlékkönyv... ..	1-20	Szent József imakönyv	3-50
Szent Zita élete	—20		
Egyszerűbb kiadás... ..	—10		

~ Feltámadott! ~

A nagypéntek tragédiáját mélységes csend követte. Csend a természetben és csend a lélekben. De ez nem volt a béke megnyugtató csendje, hanem a rémület, az elfojtott lelkiismeret és a teljes letörtség csendje.

Az első megmozdulás a jámbor nők siető útja a Golgota alján levő Krisztus-sírhez. Magdolna nem bírja a várást és előresiet; a többiek támogatják a Szentanyát. Hitük, szeretetük, rajongó ragaszkodásuk legyőzi a halált is. Nekik az Úr Jézus továbbra is életük egész tartalma. De hol vannak az apostolok? Az ő hitük talán kisebb, mint a nőké volt? Korántsem. Ők férfiak, cselekvésre termett kemény férfiak, kiket nem támogatott a női kedélynek a hősiességig magasztaluló érzelmi ereje; nekik életcéljuk és életfeladatuk nem a Krisztust gondozó szeretet, hanem az apostoli munka, az Isten országának megalapítása s elterjesztése volt, de Krisztus borzasztó letörésével és sírbatételével épen ezt az életcél és életfeladatot nem tudták elképzelni és besötétedett körülöttük. Nem voltak ők gyávák, csak megzavarodtak, úgy mint a magyar ember annak idején, amikor az összeomlás után megtörtént az, amit képtelen volt elhinni s elképzelni: hazájának szörnyű megcsonkítása.

De aztán felragyogott a húsvét-hajnala, kitarult a golgota-alji sír s alleluja hozsanna kíséri végtelen időközön át a feltámadt Krisztust.

Úgy az apostolok, mint a jámbor nők megdöbbenek. Nem kisebb mértékben, mint halálakor. Mert amint halála összeomlás volt minden krisztusi életideál számára, úgy a feltámadás abszolút értékű — amilyenre gondolni sem mertek. Megerősítés volt ezen nagy hitük számára, mely Krisztus isteni egyéniségének elbűvölő hatása alatt lelkükben kifejlődött. Ó, hogyan csengett most a fülükben az Úr Jézus jóslata a feltámadásáról! Az egyház is szüntelen éneklé húsvéthétfőn: Surrexit sicut dixit alleluja — feltámadt, amint előre mondotta. — És minő más értéke lett Krisztus halálának! A halál mindig romlás, rothadást jelent. Ez a halál pedig, melyet feltámadás követett, több, nagyobb és diadalmas élet hirnöke.

A feltámadt Krisztusban úgy a jámbor nők érzelmi hűsége, mint az apostolok megzavarodása átformálódott, átszerelődött egy hatalmas, egységes életakarássá, mely határtalan széles perspektívákkal látott a jövőbe. Az érzelem tetté magasztosult és a tetterő mélységes érzelemben vert kiirthatatlan erős gyökereket.

A feltámadt Krisztus két mozzanat szinthezise: az érzelemé és a tetté. Krisztusnak már földi életében is Mária és Mártha psychejének és tevékenységének szinthezise jelentette Krisztus teljes szellemét. Mária a lelkiség szimboluma, Mártha a földi gondoskodásé. Krisztus Máriának juttatta az elsőbbséget, de életideálja mégsem ez egyedül, hanem mindkettőnek egybefonódása, egybetalálkozása.

Sokan Krisztusért lemondottak mindenről és elvonultak a pusztákba, a manresákba, subiakokba és alvernákra, vagy pedig épen a sivatagokba s hősiiesen valósították meg a lemondás erényét. Ez azonban csak egy evangéliumi gondolatnak kiragadása és végiggondolása volt. Akik Krisztusért alkotni és élni akartak, otthagyták Manresát, Subiakot és Alvernat, hogy beleálljanak a zajgó életbe és ott tűzzék ki Krisztus zászlaját.

Hát talán feleslegesek a monostorok, a zárda- és kolostor-lemondások és magányok? Épen nem. Ezek mind a zajgó életet szolgálják. Ezek mind oázisok, ahonnét a lelkiség kincsei szétvihetők a világ országútjaira; ezek mind a lelkiség fellegvárjai, ahonnét a lelki élet és szépség «Höhenluft»-ja terjeng ki a világba.

Krisztus Urunk halálának előestéjén megállapította: Most kiüzetik a világ fejedelme. Ez a kiűzés mibőlünk, életünkől, társadalmunkból, krisztusi feladatunk. A kolostorok lelki centrumok, melyek erőt adnak hozzá. Ha a világ fejedelme kiüzetik, akkor kell hogy helyébe tétessék Krisztus fejedelmisége, vagyis megvalósíttassék XI. Pius pápa nagy gondolata: Krisztus királysága.

A feltámadás a jámbor nők szívében, a tetterős apostolok lelkében is szent Pál meggyőződése volt: Ha Krisztus fel nem támad, hiába az apostolok predikálása és a hívők hite. Nem is a Megváltó halála a megváltás legfőbb akkordja, hanem a feltámadása, mely tragikus halálának megadta azt a diadalmos jelentőségét, hogy a kereszt megjelenik Konstantin császárnak, mint győzelem jelvénye, ott ragyog a templomok ormán mint hitünk szimboluma és díszik a sírok hantjain, mint a feltámadás biztosítéka.

Érthető az egyház határtalan öröme, Te Deumos felujjongása. A karácsony is öröm, de lágymeleg és csendes öröm, tele reménnyel, ígérettel, kilátásokkal. A húsvét ellenben diadalmos öntudat, legyőzhetetlen tett, biztos élet és promethkeuszi erő zászlólengetése, melynek nyomában megindul a keresztény élet világhódítása és a regnum Christi felépítése.

Vigadjunk és legyünk a feltámadáshoz méltók hitünkben, kitartásunkban, munkánkban, egyháziasságunkban.

Dr. Tiefenthaler József.

ESTI SZÁMADÁS.

Minden csendes. A világtalan éjben
Szívemre bánat árnya száll,
Remegve, halkán, százszor is megkérdem:
Szeretsz-e azért, jó Atyám?

Hullanak-hullanak a bűnbánó könnyek,
A bántó, süket csönd úgy fáj,
Lángoló szívedre hogy ma nem borultam
Szeretsz-e azért, jó Atyám?

Reggel bizakodva dalolt velem minden,
Most szégyentől pirul orcám,
Hívó szavadra sem feleltem —
Szeretsz-e azért, jó Atyám?

S a hangtalan, borús, bús éjszakába
Gúnyol, csúfol, éget a vád,
Balga éhező, éhesen maradtam —
Szeretsz-e azért, jó Atyám?

Fénylő csillagszem ragyog a sötétben,
Oly szelid, szép, oly halovány,
Betakar lágyan boldogító álom,
Úgy érzem, hogy azért szeretsz
Én édes, édes, mennyei jó Atyám!

—Regina—

A Kálvária és az Oltár áldozata egy.

DIKOR az ószövetségi népek a Megváltó után vágyakoztak, tulajdonképpen a golgotai nagy engesztelőáldozat után sóvárogtak, mint amely a megbántott Istent kiengeszteli, kibékíti Istennel az embert s megnyitja a bűn által bezárt mennyországot. Eljött a várva várt Megváltó, teljesítette az emberiség vágyát, bemutatta az engesztelő nagy áldozatot a keresztfán. De nem elégedett meg nagy szeretete ezzel az úgy magában, mint gyümölcseiben végtelen értékű áldozattal, természetben megörökítette, állandósította a szentmisében s a hívek kezébe adta mintegy a szabadjegyét az irgalmas Istenhez.

Feladatomban megvilágítani a szentmise viszonyát a keresztyén áldozathoz s kimutatni, hogy a szentmise ugyanaz, mint a kereszttáldozat.

A tridentini zsinat azt mondja: «Egy és ugyanaz az áldozat, ugyanaz az áldozatbemutató most a papság közvetítésével, aki akkor a kereszten önmagát áldozta föl. Ott az áldozat módja más.»

Le kell szögeznünk a tényt, hogy a kereszttáldozat az újszövetség

egyetlen áldozata. Általa Jézus Krisztus megváltott bennünket s fölül nem mulható s kiegészülésre nem szoruló módon eleget tett Istennek.

A keresztáldozattal azonos a szentmise-áldozat, amennyiben számszerint (numerice) ugyanaz az áldozati tárgy, t. i. az emberi Krisztus, ki a keresztfán áldozatul mutatta be magát Istennek. Ez bizonyos abból a tényből, hogy az Oltáriszentségben Krisztus teljes emberisége szerint valósággal jelen van és ugyanazon utolsó vacsorán tett rendelkezése értelmében az Újszövetség áldozatául. Ott ugyanis áldozatul adta magát tanítványainak (a test, mely töretik és a vér, mely kiontatik). Ámde az Üdvözítő testét csak egyszer adta törésre és vérének egyszer adta ontásra az utolsó vacsorát követő napon a Golgotán; következésképen az áldozati Krisztus ugyanaz, aki az Oltáriszentségben áldozta föl magát.

Ebből következik, hogy a kenyér és bor ugyanazon áldozati tárgy, sőt annak egyes részét sem teszi, természetesen olyan tárgy, amelyből kiindul az áldozat (terminus a quo sacrificii). Az offertoriumban, mint másodlagos adományokat ajánljuk föl Istennek avégből, hogy átváltossassa az elsődleges áldozati tárgynak: Krisztusnak testévé és vérévé. Az eucharisztiai színek sem tartoznak az áldozati tárgyhoz, azok csak jel, mely alatt történik az áldozati tárgynak: az emberi Krisztusnak bemutatása.

Ugyanaz az áldozatbemutató, t. i. maga Jézus Krisztus Ő maga az, aki hűségben, szeretetben és engedelmisségben alávetette magát az Atya akaratának egészen a kereszthalálig. A zsidók és római pribékek ennek az áldozati halálnak csak föltételei voltak, úgynevezett kiszolgáltatói. De ugyanaz a Krisztus az, aki a szentmisében is föláldozta magát; mert senkinek sincs hatalma őt átadni Istennek (ami az áldozati cselekmény belső lényege), mint csak saját magának. Ebben adva van a felelet a protestánsok ama vádjára, hogy a kath. szentmiseáldozat árnyat vet Krisztus keresztáldozatának egyetlenségére és visszaállítja az ószövetségi áldozatok sokaságát. A szentmiseáldozat ugyanis lényegben nem más, mint maga a keresztény áldozat, tehát annak egyetlenségét és páratlan értékét liturgiailag csak nyomatékozza és el nem homályosítja.

Tehát a szentmise az áldozati tárgyat és bemutatót tekintve nem az, mint a keresztáldozat, csak a föláldozás módjában különbözik (offerendi ratione diversa), amint a tridenti zsinat mondja. Ez a különbség elsődleges és másodlagos mozzanatokat ölel föl.

a) Elsődleges mozzanat, hogy a szentmisében véröntés nélkül áldozza föl magát az a Krisztus, aki a keresztfán vérének ontotta. A keresztáldozat véres áldozat s annak misztikai megisméltése szintén némi hijának a vérnek, hisz az egész emberi Krisztus az áldozati tárgy, teste is, vére is; tehát a szentmise nem «vér nélküli» áldozat, csak «véröntés

nélküli»: de a keresztfán fizikailag áldozta föl magát és ontotta véré; itt csak szentségileg, misztikai módon: Krisztus immár meg nem hal; halálát fizikailag megismételni akarni, komolyan vérént ontani akarni annyi volna, mint a zsidók és pribékek istentelen tettét megismételni.

Assisiben a S. Damianóban őrzik ezt a csodálatosan szép feszületet, amelynek fejét a legenda szerint angyalok faragták.

b) Az alapvető különbség ugyanis az, hogy az áldozatot bemutató Krisztusnak külön áldozati szándéka nyilvánul meg a szentmisében. Nem tartalmilag: mert önmagát adja drága áldozati adományul a keresztfáján is, a szentmisében is; mint oltár a Golgotha. De a keresztfáján önmagát adta közvetlenül az Atyának a világ váltságául, a szentmisében pedig az Egyháznak, az Ő titokzatos testének adja át önmagát, tehát az Ő szent

jegyese: az Egyház ne legyen kénytelen türes kézzel megjenni Isten előtt, hanem midőn a hívők az önátadás kötelezettségének készülnek eleget tenni, a maguk tökéletlen önátadását egyesítették fejüknek: Jézus Krisztusnak tökéletes önátadásával.

c) Másodlagos különbségek: 1. A keresztáldozat megváltó áldozat, a szentmise a megváltás gyümölcseit alkalmazza. 2. A keresztfán az Üdvözítő az egész emberiségért áldozta föl magát, a szentmisében csak az Egyházért. 3. A szentmise lényegesen lakomás áldozat; azaz nemcsak hódoló, hanem Isten közösségét közvetítő is; a keresztáldozat áldozati lakomáját az utolsó vacsorára elővételezte.

d) A szentmiseáldozat nemcsak az áldozati tárgy és az áldozatbemutató szempontjából, hanem az áldozati cselekmény szempontjából is szoros vonatkozásban áll a keresztáldozattal. A szentmisében megjelenül a kereszt egyetlen áldozata, nem úgy mint pl. egy a fővárosban történt királykoronázást ábrázol és megjelenik annak drámai ábrázolása a vidéken, hanem Krisztusnak keresztáldozata, jóllehet egyszer lefolyt, titokzatos módon valósággal megjelenül mint a Cat. Rom. mondja: a keresztáldozat megújul (instauratur, renovatur) épúgy, mint az egy és maradandó mennyei Krisztus valósággal megjelenül az átlényegülés által. A szentmisében az Üdvözítő megismétli azt az áldozati szándékot és lelkületet, mellyel a keresztfán föláldozta magát és valósággal, bár misztikailag átadja magát a Szentháromságnak.

Ezekben próbáltam kimutatni, hogy a szentmise lényegileg ugyanaz, mint a keresztáldozat. Ha azt figyelembe vesszük, akkor nem gondolhatunk nálánál fönségesebbet semmit, ami a világra nézve hasznosabb s az isteni fölség előtt tetszőbb volna. Következésképp, ha a kath. papnak nem lenne egyéb hivatala, foglalkozása, mint csak Jézus Krisztus testét és vérének fölajánlani, azért ő mégis az ég és föld kincse maradna. Vonjuk le a következtetést: Milyen lelkülettel s milyen szent tisztasággal kell az oltárnál megjelenünk a szent áldozaton való részvételre.

Aradi Ignác.

Örökségünk

EZERKILENCSSZÁZHUSZAT írtunk, amikor elhangzott a büszke, viruló szép Hunnia felett a halálos ítélet. A gyáva rémület megnémított és megbénított mindenkit; az elítélt magára hagyottan kétségbeesve sikoltott fel: «Nem, nem ez lehetetlen, ilyen súlyos büntetést még sem érdemeltem, ha ez megtörténhetik, ha most nem sujt le az igazságos villám, akkor Isten sincs az égben! Kinek van joga elvenni tőlem az életet, amely forrón lüktet bennem, ki az a vakmerő, aki halált mer kiáltani az élőre?»

«Nem, nem» csitította önmagát, «ez csak egy iszonyatos, rémes álom, én élek, én életerős vagyok, dolgozni akarok, engem nem lehet csak úgy kényre-kedvre bitóra húzni, nekem élnem kell, mi lenne a fiaimból? És miért is kellene meghalnom, mit tettem? Védtem magamat és az enyéimet, mint ahogyan az utolsó féreg sem hagyja magát eltaposni és ahogyan most is fogom magamat védeni; aki pedig utamat állja, azt leütöm», háborgott a lelke. És föl akarta emelni két izmos öklét, hogy lesújtson, mint egy kalapáccsal, de a vasbilincsek nem engedték; le akarta magáról szakítani, de csak vérző sebet tépett; aztán megalázkodva könyörögni kezdett, de csak durva röhej gúnyolta tehetetlenségét. A szégyen, a fájdalom, az iszonyat tépte, marta a szívét, mígnem ájultan esett össze. Ájulásából is csakhamar fel kellett riadnia; ácsolták sietve számára a gyalázat fáját, a bitót, minden tompa koppanása idehallatszott; pörölyként hullott a szívére, hogy kisajtolja onnan az utolsó csepp vért is. A gondolatok kúsza össze-visszaságban, mint téboly borult az agyára — akkor állott meg előtte fehér papi ingben egy magas, sugár alak, szemében biztató jószág, ajkán puha, szelid szavak: a vigasztaló.

S bár érezte, hogy pusztá látására is felenged a szíve, jótékony meleg könnyek borítják el az arcát, kezével mégis tiltakozva nemet intett.

«Nem megyek el», hangzott nyugodtan a válasz az elutasításra, «itt maradok és várok, amíg jól kisírtad magadat s ha azután is elküldesz, akkor majd megyek.»

Rövid ideig tartó csönd után felordított az elítélt, mint egy háborodott : «Nincs igazság!»

«Nincs», ismerte el készségesen a vigasztaló, «jobban mondván igazság, csakhogy idekerült» és letette eléje az egyszerű fekete feszületet. Az meghökkenve tágranyílt szemekkel meredt rá, mintha ezelőtt sohasem látta volna.

«Látod fiam», használta ki ezt a kis előnyt a gyengéd atyai szó, «itt van az igazság, ide jutott a gyalázat fájára, a keresztfára. Elindult egyszer régen, mert fáj a szíve a sok boldogtalan emberért és meg akarta őket tanítani: szeretni; testvért látni egymásban, jónak, boldognak lenni és idejutott... az emberért... értem is... teéretted is. Mondd meg nekem egész őszintén: ezelőtt is kerested az igazságot, amiről most azt mondod, hogy nincsen és ezt az igazságot kerested?», amellettt végigsimogatta kezével a feszületet. «Vagy talán ezekbe még újabb szögeket vertél és amellettt átkoztad, káromoltad, mert nem jutott eszedbe, hogy odaszegezett kezével nem áldhatja meg a vetésedet, a munkádat, gyermekeidet? Nézd ezeket a vérző sebeket és mond: próbáltad-e betapasztani a szeretet csókjával, hogy egészen el ne vérezzen az igazság? Nézd a szenvedések töviseit, ugyan hánytól szabadítottad meg? Nézd a kintől elborult szemeket,

próbáltál-e vele szembenézni tiszta, bízó szemekkel? Lehajtod fejedet és semmit sem felelsz? Látod, látod! És mégis az igazság után mersz kiáltani és nem félsz, hogy nem védőt, hanem vádlót hívsz magad mellé?»

Király Ödönné.

Ki Istenben bízik — nem csalatkozik.

MÁRIA asszonyt nem hagyja a bánat aludni. Semmi nesz, csak az alvók csendes lélekezése hallatszik. A nagy csendet néha-néha a kutyák ugatása zavarja meg. Amint egy-egy későn hazatérőt ugatnak meg. Egy darabig imádkozni próbál Mária, de nem tud. Fájdalmában sóhajtozva nyugtalanul forog fekhelyén. Fejét úgy érzi, mintha egy vasabroncs szorítaná össze. Istenem! megőrülök, susogja. Szíve összeszorul s annyira erőt vesz rajta a fájdalom, hogy szívettpő zokogásban tör ki; fejét a párnákba fúrja, hogy férjét és gyermekeit ne zavarja. Eddig nagyon vallásos volt, mindig megnyugodott Isten akaratában, de a sok csapás annyira megviselte, hogy egy idő óta kezdett kételkedni az Isten jóságában, irgalmában.

Sokat imádkozott, hogy a jó Isten szabadítsa meg nehéz helyzetéből és segítsen rajta, de hiába. A jó Isten még nem látta elérkezettnek az időt s neki szenvednie és tűrnie kellett. Évekig tűrt, bízott, remélt, míg most hite megingott s ma annyira elkeseredett, hogy kétségbeesésében elhatározta, hogy meghal. Egész este viaskodott magával, hol a jó, hol a rossz kerekedett benne felül. Hol imádkozott, hol azon gondolkodott, hogyan, mi módon haljon meg. Gondolatai zavarosak voltak. Most is hiába erőlködik, hogy gondolatait rendezze, nem tudja. Kezével végigsimítja forró, lázas fejét, sírása csendesedik, végre elnyomja a fáradtság és az álom. Csodálatos álmot látott.

Látta magát egy elhagyott országúton haladni, lehajtott fejjel, bánatosan, mintha az egész világ búja az Ő vállain nyugodna. Az országút egyik oldalán keresztekben állott a learatott búza, a másik oldalán óriási legelők, birkanyáják legelésztek. De Ő ebből semmit sem lát, csak megy előre, míg nem egy magányos útszéli kereszthez ért.

Letérdel, átöleli a keresztfát és fájdalmasan zokogva kiáltja:

— Uram, Jézusom, irgalom! Könyörülj és segíts végre rajtam!

S ekkor sóhajást, majd hangot hall. Felemeli fejét s látja, hogy az édes Üdvözítő megelevenedik, lehajtja fejét, bánatos szeméből hull a könny az ő arcára s azt mondja:

— Nyugodj meg gyermekem, segítve lesz rajtad.

Az asszony ekkor felébredt. Párnája csupa víz volt az elsírt könnyektől, de szívében csodálatos nyugalom és béke honolt.

Most már visszatért hite és elmúlt reménysége, újra hitt és remélt. Újra tudott imádkozni.

Hálás szívvel imádkozott az Üdvözítőhöz, hogy megmentette őt attól, hogy valami jóvátehetetlen meggondolatlanságot elkövessen.

Ezután türelmesen, vakon bízva Istenben, végezte dolgát s a jó Isten egy év múlva megsegítette. Azóta Mária asszony minden csüggedőt vigasztal, biztat, hogy csak mindig Istenben bízzanak, mert aki Istenben bíz, nem csalatkozik.

Péchy Kálmáné.

A missziókért. Az oltáregyesület központi választmánya a misszióstanács átiratára elhatározta, hogy — amennyiben készlete megengedi — ezután minden évben külön missziós csoportot fog összeállítani kiállításán s azt egy missziós templomnak juttatja. A missziók segítésének ez a módja teljesen megfelel az oltáregyesület hivatásának. Már eddig is szinte nem mult el év, hogy a központ valamit ne juttatott volna a misszióknak, a missziókba távozó ismerősei révén, most azonban ez a segítség hathatósabb és rendszeres lesz.

Kiállításunkat a bíboros hercegprímás úr akadályoztatása miatt a központ felkérésére *dr. Hanauer*

A. István váci püspök úr nyitotta meg. Négy óra után öt perccel vonult be ömértósága a kiállítás termébe, őt követték a meghívott előkelőségek az Oltáregylet központi választmányával élén *örgróf Pallavicini Edéné* elnökasszonnyal, az oltáregylet terjesztőnői és a fiókok kiküldöttei.

A püspök urat *dr. Mészáros János* preláтусkanonok, érseki helytartó, az oltáregylet országos főigazgatója üdvözölte. Beszédében megemlékezett a bíboros hercegprímásról, aki minden évben oly nagy örömmel jött el a kiállított tárgyak megáldására s most legnagyobb sajnálatunkra, egészségi okok távollattjék őt tőlünk, azért

fordul az oltáregylet nevében a jelenlevő püspök úrhoz és kéri, hogy kegyeskedjék a kiállított egyházi ruhákat és szerelvényeket megáldani.

A püspök úr, mielőtt a kérésnek eleget tett volna, rámutatott az oltáregyleti munka nemességére és szent voltára. Amint — úgymond — az a szent (Szent József), akinek ma ünnepnapja van, szűz Máriával együtt részt vett a megváltásban, mert előkészítette azt, akként vesznek részt az oltáregyesület tagjai, akik pénzt és munkát áldozva, segítik felújulni a keresztáldozatot és a szentmise bemutatásához szükséges ruhák és edények felajánlásával lehetővé teszik, hogy a kegyelmeknek a keresztről elindult nagy árja minél több léleknek váljék javára. Ő is reflektál ezután dr. Mészáros prelátus szavaira és szívből kívánja, hogy a bíboros főpásztor, aki helyett fungál, minél előbb jó egészségben lehessen közöttünk újra és a magyar katolikus egyház még sokáig élvezhesse az ő bölcs irányítását.

Kedves, közvetlen hangú szavai után — melyek mély hatással voltak a jelenlévőkre — egyházi ornátust öltött a püspök úr és Vaszary Mihály váci aulista, Farda Ignác székesfővárosi hitoktató és dr. Mátrai Gyula lelkész segédletével beszentelte előbb a kiállított egyházi ruhákat, azután konszekrálta a szent edényeket. A megyéspüspök úr fáradságát özv. *örgrófi Pallavicini Edéné* elnökasszony a helyszínen köszönte meg.

A kiállítás megnyitását ünnepi áldás követte az Örökimádás templomban, amelyet *Dr. Mészáros János* prelátus, érseki helytartó adott a jelenlevő papság segédletével. Az áldáson résztvett *dr. Tiefenthaler József* pápai kamarás, a budai szent Imre-kollégium igazgatója is.

A kiállításról csak a legbensőbb öröm és elragadtatás hangján írhatunk. Már nemcsak a központi ház kápolnája és a nagy szent Erzsébet-terme telt meg a kiállított tárgyakkal, hanem a mellettük levő folyosó fala is egész magasságában kazulák és pluvialékkal volt tele, sőt már a lépcsőházban is ízlésesen elhelyezett ornátusok, bájos színű görög szertartású felonokkal keverve, ejteték bámulatba a belépőt. A folyosón mindenkit meglep *özv. Várady Elekné* által készített baldachinum selyemhímzése, színeinek finom megválasztásával, bent a teremben pedig *Perényi Józsefné* mennyezete rendkívül munkás hímzésével, mely az alapanyagba beleolvadni látszik.

A Jézus Szíve szép szobra körül van az idén először a külön missziós csoport, amely — teljes felszerelés minden színből egy ornátussal — az idén *Erdösi Károly* prelátus úrnak irányítása szerinti indiai misszióba kerül.

Egy-egy gyönyörű, igazán művészettel hímzett pluvialéval szerepelnek *Lorenc Adél*, *Nagy Károlyné*, *«Egy Mária-gyermek»*. Ezen pluvialék fölött van az «Örökimádás»-templom vörös és fehér, nemkülönböztető Hohenlohe Klodovigné her-

cegné zöld, gyönyörű antikszabású kazulája.

A rengeteg fehérnemű között, mint egy nagy darab mesteri készítőinek nevét találjuk: *Gróf Cziráky Almássy Erzsébet, özv. Pesthy Árpádné Ráday Zsuzsanna grófnő, Skerlec Cara bárónő, Jaxley Györgyné Tausch Hermína, Török Sándorné, Tiefenbach Irma, Marjai Károlyné, Beskó Antalné, özv. Hayek Kálmánné, Katona Istvánné, Csasz-kóczy Mihályné, Szőlgyémy Ferencné*, az óföldségi oltáregyesület és a koronázó főtemplomi fiók, a Virgo Reparatrix-kongregáció I., II. Szent Család és Fájdalmas Szűz csoportja neveit. De ezek mellett van a sok névtelen hős, elsősorban a *reparatrix apácák* és a sok buzgó oltáregyleti tag munkája, akiknek a fönntiekkel együtt a szentségi Jézus bőséges áldását kívánjuk jutalmul.

Kiállításunknak a múlt évvel szemben való előnye különösen abban tűnik ki, hogy 16 új aranykehely (8 drb 350 partikulás és 3 drb 200 partikulás), tehát 11 ciborium és 4 ostensorium is szerepelt a kiállított szent edények között. Egy-egy kehely *dr. Glattfelder Gyula* csanádi, *Mikes János* gróf szombat-helyi és *dr. Rott Nándor* megyéspüspök urak kegyes adománya; *Bittner János* műtövs pedig egy barokk ostensoriumot és egy (200 partikulás) ciboriumot ajándékozott. E helyütt is hálás *«Isten fizesse meg!»*-el hajtunk fejet a nagylelkű adományozók előtt.

Kiállításunk látogatottsága is sok-

kal nagyobb volt az előző évekéhez képest. Nagy megelégedéssel szemlélte meg Orsenigo Cézár pápai nuncius úr öccellenciája is.

Örvendetes, hogy az idén az intézetek ifjúsága is eljött a kiállítás megtekintésére. Így a Trefort-utcai mintagimnázium növendékei *dr. Hóka Imre* hittanár vezetésével, az angolkisasszonyok és Margit-intézet bentlakó növendékei, a központi szeminárium teológusainak egy csoportja és az iparművészeti iskola növendékei, akiknek felkérésére *dr. Mátrai Gyula* lelkész adott szakszerű magyarázatot, különösen hangsúlyozva előttük az *egyház előírásait*, amelyeknek a művészet által termelt egyházi ruhákön is érvényesülniök kell.

A látogatók közül sokan léptek be a látottak hatása alatt az oltáregyesületbe.

A kiállított tárgyak szétküldése már megkezdődött és azt hisszük, a legnagyobb örömmel fogják fogadni a szegény templomokban, ahol csak azt az egyet kérjük viszonzásul, hogy alakítsák meg az oltáregyesületeket és vezessék be a szentségi Jézus dicsőségét szolgáló eucharisztikus kultuszt (szentségimádás, közös-áldozás, (Örökimádás folyóirat).

*

Lelkigyakorlatok naptára: ápr. 3—10 az összes budapesti oltáregyesületi tagok számára közös nyilvános lelkigyakorlat minden este 1/2 7 órakor, április 10-én (virágvasárnap) reggel 7 órakor közös szentáldozással az oltáregylet saját temp-

lomában az Örökimádásban (IX. Üllői-út 75—77.) (Díjtalan részvétel a nem tagok számára is.)

Ápr. 1—8-ig a Szent Anna-kongregáció, ápr. 8—12 uri leányok

számára az oltáregylet központi és lelki gyakorlatos házában (Budapest, IX., Üllői-út 77.) lesznek lelkigyakorlatok. Jelentkezni legalább pár nappal előbb kell a fenti címen.

IRODALOM.

7. **Pál Ödön**: *A bujdosó vagyon*. A hazai föld szeretetének gyümölcse ez a polgári regény. Aggódik a drága magyar földdel való könnyelmű cserebere miatt és ezzel az aggodással reá akar nevelni az ősi vagyon fokozottabb megbecsülésére. Gyorsan pergő, érdekes regény a kommunista idők háttérével.

8. **Bokor Malvin**: *Árpádvér*. Történelmi regény. Mesteri tollal írja meg III. Béla királyunk konstantinápolyi életét; egész környezete festői leírásban jelenik meg előttünk. Manuel császár, Mária császárnő és Chatillon Anna, a későbbi magyar királyné szerepelnek benne, finom jellem és a korrajzzal élénk varázsolvá. Ára 450 P.

9. **Keller-Schermann**: *Menekülés önmagunktól*. A német eredetijében 241 kiadást ért pompás regény sikerült magyar fordítása. A regény alap gondolata az utolsó mondatban így hangzik: «Az életnek legnagyobb élvezete az, ha másoknak megkönnyítjük az életnek terhét». Keller ezen művében csakúgy mint máskor, a legleleményesebb humoristának bizonyul. Aki szívből akar kacagni, olvassa el ezt a szellemes regényt. Ára 5 P.

10. **Orczy-Pogány**: *Pimpernel Erdélyben*. Egy Erdélyért küzdő ujs író nő kalandjait írja le, amelyekben bőven van része a román uralom alá került Erdélyben. Roppant fontosságú volt a könyvnek angolnyelven való megjelenése, mert ezen keresztül a román járom alatt nyögő magyarság kálváriája felé fordult külföldön is a figyelem. Nekünk sem lehetne érdekesebb könyvet kezünkbe adni ennél. Ára 550 P.

11. **Ganghofer-Matza**: *Haymo*. Egy cserkésznek, aki talpig ember, sok küzdelmen át vezető élete, idyllikus jelenetekkel, érdekesítő epizódokkal. Elsősorban azonban arra a kérdésre akar felelni, hogy miért kell szenvedni. Teljes felelet helyett azonban inkább csak megnyugtató biztatást ad ő is: Megjön a fizetés napja, tehát nincs hiába a szenvedés.

12. **Bordeaux—Dr. Petrich**: *Az ősi hajlék*. Bordeaux Henrik buzgó katolikus szellemű családjának a rajza. A másszellemű nagyapa káros befolyása alatt álló fiúnak átalakulása gyönyörűen van megjelenítve benne. Ára 5 P.

13. **Crawford Marion**: *Corleone*. A szerzőnek a gyónási titokról írt két-kötetes regényét olvashatjuk jó magyar fordításban. Egy fiatal római papot a gyilkosság vádjával terhelnek s bár tudja ki az igazi gyilkos, gyónási titoktartás kötelezettsége miatt nem árulhatja el a nevét, inkább szenved. Rendkívül érdekes művészi jellemrajzzal és kellemes elbeszélő nyelvvel megírt munka. Ára 550 P.

14. **Dr. Lintnerné Fittler Vilma**: *Jézuska pajtásai*. Bájos gyermeklegendák, amelyekben szerző a gyermeknyelv és gondolkodás művészetének bizonyul és feledhetetlen emlékekkel írja a tiszta gyermekszívbe a Jézuska szeretetét. Ára: 180 P.

15. **Schmidt-Auer**: *Az istenfélő nővér és más mesék*. Erkölcsi vonatkozásokkal mesterien átszótt mesék; a magyar fordításban is megtartották eredeti üdeségüket. Márton Lajos művészi rajzai még kedvesebbé teszi a 12 pompás mesét. Ára: 180 P.

16. **Blaskó Mária**: *Pityu*. Második kiadásban jelent meg szerzőnek a gyermek lélekrajzát páratlan érzékkel kezelő műve, amely annak idején egyszerre első helyet szerezte meg Blaskónak a katolikus gyermekek számára írók között. Ismertetnünk nem kell, de ajánlani annál inkább ajánjuk minden szülőnek gyermekei számára. Ára: 320 P.

17. **Zsoldos László**: *Árnyékherceg*. Csodálatos fantáziával megírt meséskönyv, amely már a fejlődő értelemmel is számol s az akaratra is hat, amikor a küzdés, lemondás és önfeláldozás útját mutatja kis olvasóinak, mint a földi holdogulás elkerülhetetlen tényezőit. Ára: 270 P.

18. **Pohárnok Jenő**: *Mesegyöngyök*. Egészen kis gyermekek számára írt gyönyörű mesék. A mesetémákat leleményes változatossággal dolgozza fel. Külön érdeme a hazafias színezet: a legnagyobb hős meséiben a magyar huszár. Művészi képei is hatásosak. Ára: 560 P.

* * *

Herder-kiadványok. 1. *Biblische Geschichte für das Bistum Breslau und seinen Delegaturbezirk*. Az ó- és újszövetségi biblia hosszas előmunkálatok és szakemberek meghallgatása után készített kiadása, amely tankönyvnek van szánva a borszlói egyházmegye iskoláiba. 74 gyönyörű kép teszi kedvessé és az egyes fejezetek főcímei mellett alkalmazott alcímek a gyermek számára könnyen áttekinthetővé és megjegyezhetővé. Hittan tanítással foglalkozóknak és németajkú híveknek melegen ajánljuk. Ára félvászonban 2.50 M. (8° XVI + 308 lap.)

2. **Alban Stolz**: *Das Vaterunser und der unendliche Gruss* (12°, VIII + 526 lap.) Új kiadása a számtalanszor megjelent, halhatatlan műnek, amely 1845-ben jelent meg először «Stolz Kalender»-jében. Stolz Alban annyira szerette a «Miatyánk»-ot, hogy annak egész szellemét, minden

kérését mélyen be akarta vésni az emberek lelkébe s általa is terjeszteni akarta Isten országát, meg akarta szentelni az Ő nevét. Műve oly kapós volt, hogy megjelenése után 2 hónapra már az ötödik kiadásban kapkodták szét s még most sem találunk hasonló írást a nép nyelvén. Példák, képek teszik ellenállhatlanul vonzóvá színekatholikus gondolatait. Németajkúaknak igen ajánljuk. Ára 4-40 M.

3. **Paul W. van Keppler**: *Wasser aus Felsen*. I. Bd. (8° VIII + 380 S.) Mélységes tartalmú, komoly beszédek a nagytekintélyű Keppler püspöktől az 1925. és 1926. évből a legkülönbébb alkalmakról, és pásztorlevelek. Sejbold domkáplán gyűjtötte össze az 1926 július 16-án elhunyt nagy püspök értékes beszédeit, amelyeket ő az utolsó betűig idejekorán leírt. A mű címe Keppler mélyből fakadt tiszta gondolataira akar utalni, amelyekből gazdag anyag és új gondolatindítás jut az olvasónak. Szónokoknak ajánljuk. Ára vászonban 4-40 M.

4. **Willibrord Verkade**: (8° VIII + 248.) Új kiadásban jelent meg e kiváló festőművész szerzetesnek önvallomása. A lélek megnyilvánulásai mindig érdekelték az embereket, a művészelkeké még inkább. Ez a magyarázata a könyv nagy sikerének. Verkade önéletrajza egész korrajzá szélesül, és mint kultúrtörténeti dokumentum is értékes marad. Művelt férfiak kezébe való, akiknek igen szívesen ajánljuk. Ára gyönyörű vászonkötésben 4-50 M.

5. **Willibrord Bessler**: *Der frohe Prediger!* Főleg fiatal papoknak való kitűnő útmutató. Különösen arra törekszik a szerző, hogy a fiatal papszónokban aszketikus iskolázással a szónoki egyéniséget kialakítani segítsen; nincs kellemetlenebb a hallgatóságnak, mint egy nagy szónok erőltetett utánzására ismerni, ezen akar segíteni a «Der frohe Prediger» szerető praktikus tanácsokkal, amelyek tapasztalat Ieszűrődései. Igen értékesek utasításai is, amelyet az anyaggyűjtésre ad. Meglátszik rajta a liturgikus mozgalom hatása is és különösen értékesek a liturgia lelki kiaknázására adott utasításai. Adja Isten, hogy nálunk is sok fiatal papot neveljen kiváló szónokká. Ára (8° XIV + 224 lap, szép vászonban) 4-70 M.

A Virgo Reparatrix kongregáció lelkigyakorlatai május havában lesznek!

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.
